

A SINTÉR KUTYÁI

A három emelet magas gyárépületszerű monstrum évek óta szomorítja a környéket. A teleptől több kilométerre érezni lehet az orrfacsaró dögszagot. A falu nem esik messze innen. Annak idején senki sem tudta elérni, hogy egy kicsit távolabb építsék ezt a nem kívánatos téglatömeget.

Dolgozik a munkások között egy nyakigláb sintér – olyan harminc körüli –, aki így nyilatkozott a falurádióknak:

– *Má' rég le kellett vóna rombóni eszt a lepratanyát. Ahogy tanálok valami jobbat, úgy itten hagyom esztet, mint kecskebéka a cakó lakta mocsarast.*

A rávalóra nincsen panasz, csak má' végtelenül rühellem ezeknek a szerencsétleneknek a lemészárolását. Olykó' félszázat is meggyilkolok egy műszakba'.

Be csúnya kulimunka is ez. A mellső lábuknál húzom a vesztőhelyre őket. Hála a Magasságosnak, azé ide is betört a modernizáció, ezekkel a' új elektromos szerken-tyűkkel könnyebb végezni velük, nincsen annyi vér, és nem nyivákónak annyira.

*Nézzenek csak széjjel-felé, minden részleg omladozik. Csoda, hogy nem szakad ránk a földem. Ebből kéne témát fabrikálni és nem azokból a satnya, rosszul tojó tyúk-
kokból.*

Figyeljék ottan aszt a üvegszemű portást, ő tudja csak igazából, hogy milyen itten, ő belekóstolt a létező összes mocskos melójába, de neki is az a véleménye, hogy ennél nyomorúságosabb tán a földön nincs még egy.

A férfi a magánéletéről kezd beszélni:

– *Se asszony, se gyermek, csak a' imádott pincsim; a Zsemlye, és a még tavaly telep-
re hozott, bánatos szemű szobaőrzőm; a Rozsdás. Lenyűgözött a' ereje, alig bírtuk
ketten lefogni. Élve hazavinni uccse tudtam vóna, mer' sokat zabál, meg asztán a szo-
bát is összeugrá'ná. Ráadásul a zsémbeskedő szomszédok miatt se nagyon lehet ku-
tyát'tartani. De mivel nem aka'tam a telep égetőjének adni, halá'ra altattam és
kiprepará'tattam Gyula mesterrel, aki a bőr alá ruganyos anyagot bélelt, a' ó lábakat
is duplággyára erősítette. Ha megtapintom, mintha a' eredeti izmait nyomkodnám.
Most a' szekrényem tetején vicsorog; amíg Zsemlye jelez, addig ő véd a betolakodók ellen.*

A férfi még azt is elárulta, hogy amikor nem bír aludni, átmegy a szekrény tetején vicsorgó; nappaliban őrködő Rozsdáshoz és hajnalig gyönyörködik benne. A minap egy izzót csavarozott fel a szájpadrólására, így a sötétben is átvilágítódik a fogsor és a műszempár. Bundáját naponta kikeféli, és,

---

ha elérkezik a séta ideje, leemeli a szekrényről, pórázta tesz rá, s áthuzigálja a szoba egyik feléből a másikba.

A riportot követően a férfi hazament, virágot szedett a kertben, majd fekete öltönyben, kezében csokorral elindult otthonról, s közben ezeket sutogta:

– *Biztos mindenki könnyörtelennek tart. Ó igen, még azokon a faramuci tudósítókön is láccott a megvetés, pedig...*

Akkó' mostan mi a fenének iparkodnák ezzel a csokrétával a kisállat temetőbe? Igen, odaigyekszek és csöppet se' sajnálok rája időt.

Egyedü' én látogatom a sírt; a drága kegyhelyet, ahol Rozsdás kutyám belső szervei rohadnak.

Petőcz András

KOAN, ORBÁN OTTÓ

Felkiált
csukott szájjal,
hangosan
nem szólal meg.

Nem mozdul
sietősen,
elindul
mozdulatlan.

2002. 05. 30.

AZ IOWAI INDIÁNOK BÚCSÚJA ORBÁN OTTÓTÓL

Nem hagyjuk el, akit elhagyunk,
nem hagyjuk el egy pillanatra sem.

Egy pillanatra sem hagyjuk el,
aki távozik, akitől elbúcsúzunk.

És nem küldjük el, akit elküldünk
magunktól, mert nem küldjük el.

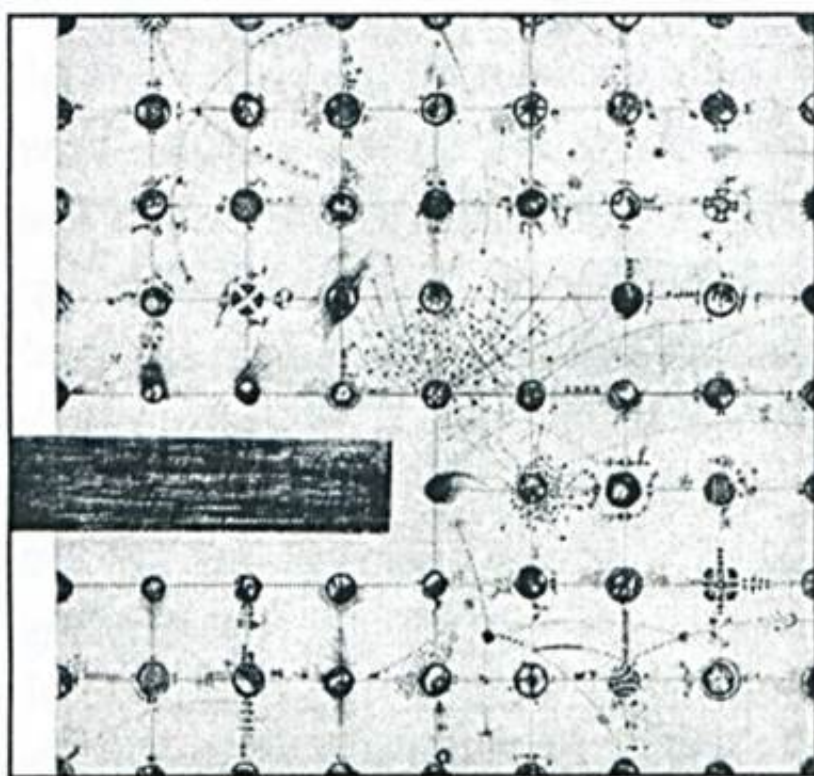
Mert magunkhoz hívjuk, akit hívunk.

Eh-woo-too, mondjuk, és megrázzuk a fejünk.
Hoo, hoo, mondjuk, és bólintunk hozzá.

Too ka-ho?, kérdezzük, és nyugodtak vagyunk.
Wa-yan-ka!, mondja a férfi, és a távolba mutat.

És akkor az erdőben megszólal a madár,
a madár, Aki Megszólal Valakiért.

2002. 06. 11.

Molnár Icsu István: VÁROSOM, 400x400 mm, hidegtű, rézkarc, 2002

ORBÁN OTTÓ TEMETÉSÉN

Van,
ami visszahozható,
és van,
ami nem.

Szép, ahogy olyan nagyon
együtt vagyunk.

Mindenki olyan, mint máskor.
Mindenki visszafogott és kiegyensúlyozott.
Mindenki kedves.

Van,
aki számít,
és van,
aki számítana valakire.

Olyan is van, aki nagyon siet.
Mert sok a dolga.

Mi mindannyian nagyon sietünk.

2002. 06. 14.